

Neden sadece günahı bırakmak yetmez?

Günah sessizce birikir. İlk başta fark edilmez küçük bir leke gibi görünür. Sonra o leke pas olur. Pas kalbi sarar ve bir gün gelir **mühür olur**.

Artık o kalp hakikati ıstır ama duymaz... Görür ama anlamaz... Çünkü kararan şey göz değil **kalptir**.

Tıpkı aynanın buğulanması gibi başlar her şey. Bir nefeslik buğu, bir anlık ihmal... Ama silinmezse o buğu pasa döner. Pas da demirin içine işler ve sonunda o ayna artık neyi gösterse **gerçeği gösteremez**.

İşte kalp de böyledir... Bu yüzden sadece “günahı bıraktım” demek yetmez. Çünkü günah gider ama **izini bırakır**. O iz temizlenmezse büyür. O karanlık silinmezse kalbi yutar. Ve o pas ancak nurla silinir.

Nitekim Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurur:

“Günahın ardından bir iyilik yap ki onu silsin.”

Demek ki tevbe sadece dönmek değildir **izleri silmektir**. Sadece terk etmek değildir **kalbi arındırmaktır**.

Ama bil ki bu iş kolay değildir. Çünkü mesele bir günahı silmek değil **yılların biriktirdiği karanlığı parçalamaktır**. Bir günah değil **bir alışkanlık, bir yöneliş, bir hayat tarzı sökölüp atılır**.

Bu yüzden ilk temizlik ağır gelir. Kalp direnir, nefis kaçmak ister çünkü derine işlemiş pas, yüzeyden silinmez. Ama sabreden, kazır, söker, arındırır. İşte o zaman kalp yeniden nefes alır yeniden görür yeniden hisseder.

Ve işte o an anlarsın: **Tevbe, bir söz değil bir diriliştir. Bir pişmanlık değil bir doğuştur.**

Ve hakiki tevbe karanlıktan çıkan kalbin, **yeniden ışıkla buluşmasıdır**.